

СОЛТАНКА И ПИПЕРКО

НАРОДНА ПРИКАЗКА

Живѣли баба и дѣдо съвсемъ самички. Нѣмали си никого. Нѣмали и внучета да имъ ядатъ коричкитѣ на хлѣба, кога станѣлъ коравъ. Легала вечеръ бабата на одъра да спи, не ѝ се спи. Господи, — молѣла се тя тихичко, — прати ни едно момиченце и едно момченце да ѝ ядатъ коричкитѣ. Молила се, молила бабата и една ноцъ чуденъ сънъ видѣла. Дошелъ ангелъ, пратенъ отъ дѣда Господя. Казалъ ѝ, какво да направятъ, та да се сдобиятъ съ децица.

Вечеръта, бабата сложила едно котле на коминя, прекръстила го, помолила се, легнала и заспала.

На сутринъта, дѣдото се покачилъ по стълбичката, снелъ котлето и що да видятъ: котлето пълно съ дечица. И всичкитѣ малки като юмручета. Изсипалъ дѣдо котлето сръдъ стаята. Като се разтичали ония деца! Като се разпищѣли! Едно

го дърпа за кожата, друго за бѣлата брада, а трето се покатерило, хванало се съ две рѣце за мустака му — люлѣ ли се, люлѣ. И всичкитѣ крещятъ:

— Дѣдо, купи ми калпаче!

— Дѣдо на мене ботушки!

— На мене коланче!

Сбъркалъ се дѣдото, що да прави. Безъ деца — зле, съ деца още по-зле. Все такива немирни и пискливи. Разсърдилъ се дѣдото. Размахалъ тояжката си,

всичкитѣ ги прогонилъ навънъ и хубаво затворилъ вратата.

— Ей, слава Богу, мирясахъ! — отдъхналъ си той.

Вечеръта седнали да ядатъ. Яли, яли, а корички пакъ цѣла купчинка събрали.

— Ехъ, — рекла бабата. — Какво направихме, дѣдо! Защо не си оставихме баремъ по

едно детенце. Кой ще ни яде сега коричкитѣ? Тѣй казала бабата и избърсала сълзитѣ си. Мжчно ѝ било. А въ това време нѣ-

